

der har været den egentlig drivende Kraft til dette Lovforslag. Det er paaskønnelsesværdigt, at Postvæsenet ønsker at udvide sit Omraade og skaffe sig nye Indtægtskilder, men jeg tror, det er en Fejltagelse, naar man indenfor Postvæsenet tror, at der herigennem vil kunne skaffes virkelig reelle Indtægter. Jeg indrømmer, at ved Posteringer, ved ikke at regne i højere Grad det Arbejde, der udføres af Postvæsenet, vil der paa Papiret kunne fremskaffes et Overskud, men hvis det virkelig blev gjort op, og denne Virksomhed loyalt blev debiteret for alle de Udgifter, som den naturnødvendigt vil medføre, saa tvivler jeg om, at der vil fremkomme noget Overskud. Den Rentedifference, der kan være Tale om at indtjene, er jo ikke saa betydelig, at den kan bære saa forfærdelig store Udgifter.

Jeg maa i det hele taget finde, at denne Virksomhed ligger udenfor Postvæsenets almindelige Opgaver. Nu kunde man endda sige: Det spiller jo da ingen større Rolle, hvis det blev erkendt, at Postvæsenet i øvrigt til fulde opfyldte de Opgaver, der er dets naturlige. Men det er der vel ingen, der vil paastaa — jeg gaar ud fra, at end ikke den højtærede Trafikminister vil paastaa, at den Postbesørgelse, vi har her i Landet, er ideal, at den ikke paa mangfoldige Punkter kunde forbedres. Jeg synes, Postvæsenet hellere skulde holde sig til det, der er dets egentlige Opgave, nemlig Postbesørgelsen; sørge for, at denne blev ikke alene saa god, men ogsaa saa rentabel som mulig. Der siges saa uhyre beroligende i Motiverne til Lovforslaget, at man ikke kan forvente nogen Udvidelse af Tjenestemandantallet eller Kontorerne eller lignende; man behøver ikke, siges der, at frygte for, at Postsparekassetjenesten vil forsinke Posthusenes Ekspedition. Jeg maa sige, at jeg tror, det er en meget naiv Mand, der har skrevet dette, for enhver, der har haft den Lykke ofte at komme paa et Posthus, i hvert Fald her i København, ved jo, at man kan tilbringe lang Tid med at faa ekspederet de mest almindelige Ting. Skal det nu yderligere lægges i Postvæsenets Tjeneste at modtage Indskud, fungere som Sparekasser, saa vil jeg sige, at jeg vilde gerne se det Posthus, der saa med det Personale, det er normeret med i Øjeblikket, vil være i Stand til uden Forsinkelse at opfylde sin naturlige Opgave. Det kan jo overhovedet ikke passe.

Det er mig heller ikke nogen særlig Betyrrelse, at man har tænkt at lægge den egentlige Ledelse hen til Girovirksom-

heden. Jeg maa sige, at jeg hører ikke til Girovæsenets Ildtilbedere, ja jeg nærer stærk Tvivl om, at hele Girovirksomheden betaler sig. Men dér har vi det paa samme Maade, som jeg sagde, man kunde anvende i en eventuel Postsparekassevirksomhed: man regner med de forhaandenværende Indtægter, men jeg er ikke sikker paa, at man loyalt tager alle de Udgifter med, som Girovirksomheden i Virkeligheden paafører Postvæsenet. Jeg tror navnlig ikke, man regner med det direkte Tab, som Postgirovirksomheden medfører for Postvæsenet, ved at dette gaar Glip af andre Forsendelser, ikke mindst Postanvisningsforsendelserne, som nu gennem Girovirksomheden udføres for lavere Betaling. Jeg vil endda gaa saa vidt, at jeg tror, at hvis man ikke havde faaet indført dette Postgirokontor, vilde man have været nærmere ved en almindelig Postportonedsettelse, end man er i dette Øjeblik. Jeg ved godt, at det er en farlig Sag overhovedet at kritisere Girovirksomheden, for den har jo, som jeg før sagde, sine Ildtilbedere, og jeg indrømmer, at paa eet Punkt har Girokontoret og dets Embedsmænd min dybeste Beundring, nemlig for den Agitationsvirksomhed, de er i Stand til at lægge ind for Virksomheden, som ganske naturligt efterhaanden faar en hel Del Folk til at lade sig gaa paa og sige: Ja, der maa jo være noget om det — uden at man i Virkeligheden kan komme til Bunds i det. — Jeg mener altsaa, at der ikke kan tjenes noget for Postvæsenet, og kan der ikke tjenes noget for Postvæsenet, saa falder, synes jeg, det allervæsentligste Argument for at indføre Postsparevirksomhed.

Samtidig hermed er der utvivlsomt den Følge af Indførelsen af en Postsparevirksomhed, at man vil skade Sparekasserne, dels ved den direkte Konkurrence, ved at drage Midlerne fra Sparekasserne, dels ved at drage Midlerne fra de lokale Omraader. Nu har de danske Sparekasser heldigvis gennemstaaet den økonomiske Krise paa en Maade, der fortjener al Anerkendelse, og var der noget Felt, hvor det derfor skulde synes upaakrævet, at Staten trængte ind, maatte det netop være paa dette. Man vil altsaa, foruden at drage Midlerne fra Sparekasserne, ogsaa drage Midlerne fra de lokale Omraader, og dér hjælper jo Bestemmelsen i Lovforslaget om, at en vis Del af de Midler, der indsamles gennem Postsparevirksomheden, fortrinnsvis skal anbringes i Sparekasser, ikke saa forfærdelig meget.

For det første er Lovforslaget paa dette som paa flere andre Omraader affattet paa